

HET PLAKVLIEGJE EN DE LUIAARD

Het is laat. Ik schrik wakker en hoor zachte voetstapjes in de gang. Even is het stil, dan gaat de klink van onze slaapkamerdeur heel langzaam open. In de donkere slaapkamer zie ik twee kleine gedaantes naar ons bed komen. Eentje loopt rechtop en heeft de ander bij zijn rechterarm op sleeptouw. Plop! Nummer een wordt door nummer twee op ons bed gelanceerd en belandt boven op mijn hoofd.

Aha, daar hebben we de luiaard. Je moet weten dat de luiaard sinds kerstmis de beste vriend is van mijn driejarige dochtertje. De luiaard is ongeveer een kop groter dan mijn dochter en ze heeft me laatst vol overtuiging verteld dat ze toch echt met de luiaard gaat trouwen. Ze zijn onafscheidelijk.

Nu kruipt nummer twee in bed, het nachtelijke plakvliegje, beter bekend als mijn dochtertje. Ze heeft ook nog haar kussen bij zich en kruipt over mij heen tussen mij en mijn man in, waar nu ook de luiaard ligt. Ik moet erbij vermelden dat we geen kingsize bed hebben.

Nu het plakvliegje en de luiaard hun plaats van bestemming hebben bereikt, komen we aan bij fase drie, oftewel: zal het mij deze keer lukken om nog dichtertegen mama aan te kruipen? De luiaard ligt nu half op mijn man die daar gelukkig niet veel last van heeft, omdat de luiaard groot is maar ook heel zacht. Daarnaast heeft mijn man de fijne eigenschap dat hij 's nachts niet snel wakker wordt.

Een arm van de luiaard wordt om het kleine lijfje van het plakvliegje geslingerd, terwijl het plakvliegje bijna haar eindfase bereikt: een van haar armpjes wordt om mijn nek geslingerd en haar neusje en wangetje worden zo dicht mogelijk tegen die van mij gedrukt. Zo, ze ligt.

"Mama, kan je even stoppen met ademen? Je neus blaast te veel wind in mijn gezicht," hoor ik haar nog zeggen, voordat ik weer in slaap val.

De volgende ochtend zitten het plakvliegje en de luiaard samen met Spider-Man en de Diplodocus aan de keukentafel. Spider-Man, ook wel bekend als mijn zesjarige zoon, ziet ons huis en onze meubels als een grote ontdekkingstocht. Laatst keek hij me heel verrast aan toen ik zei dat hij echt niet langs boekenkast omhoog mocht klimmen. De Diplodocus is op dit moment zijn vriend, samen met nog een heleboel andere knuffels, zo veel dat ik er de tel inmiddels van ben kwijtgeraakt.

Aan de keukentafel heerst een gezellige drukte en er wordt druk heen en weer gepraat. Ik sta zelf bij het aanrecht met mijn rug naar de keukentafel toe de boterhammen voor school te smeren. Dan wordt het ineens stil. Het duurt even voordat ik doorheb dat het zo stil is geworden. Stilte voorspelt meestal niet veel goeds. Dus ik draai me snel om. Het plakvliegje staat boven op haar stoel terwijl de luiaard met zijn neus in de cornflakes is gevallen. Spider-Man hangt onder de tafel omdat hij wil uitproberen of hij met zijn vingers aan de keukentafel kan blijven hangen. De Diplodocus staat nog net niet met een van zijn poten in de pindakaas.

Na school is vooral de hereniging van het plakvliegje en de luiaard een vrolijke bedoeling. Nadat het plakvliegje in recordtempo haar jas en schoenen heeft uitgedaan, rent ze de woonkamer in. Haar ogen zoeken de luiaard. Daar is hij! Ze rent naar hem toe, geeft hem een dikke knuffel en zegt: "Ik heb je zo gemist! Kom, we gaan spelen."

Voordat de luiaard het doorheeft, staan ze samen uitbundig te dansen op Tiësto, een van de nieuwe lievelingsnummers van mijn dochter op dit moment.

"Heskentown mama!" Beter bekend als 'The Business' (Let's get down to business).

Terwijl het plakvliegje en de luiaard aan het dansen zijn, probeert Spider-Man zijn nieuwe glow-

in-the-dark pak uit dat hij onlangs van oma en opa heeft gekregen. Het plakvliegje en de luiaard worden ook nieuwsgierig en willen graag weten hoe het pak er in het donker uitziet. Zo belanden ze allemaal in het piepkleine toilet op de gang. Omdat ze het zo leuk vinden, herhalen ze dit nog zo'n tien keer. Plotseling hoor ik het plakvliegje huilen. Spider-Man zegt tegen haar: "Oh oh, nu is hij over je hoofd gevallen."

Ze komen snel de woonkamer in gerend en tot mijn verbazing zie ik dat de wc-brilverkleiner om de nek van het plakvliegje zit. Hoe is dat mogelijk? Blijkbaar gaat dat heel gemakkelijk. Ze heeft de bril als hoedje op haar hoofd gezet en er samen met Spider-Man aan getrokken. Nu krijgt ze de bril niet meer van haar hoofd af en dat zorgt voor de nodige paniek. Olijfolie, Nivea crème, niets helpt. Zo makkelijk als de bril over haar hoofd is gegaan, zo moeilijk gaat hij er nu af. Uiteindelijk komt mijn man met het fantastische idee om de kniptang uit de tuin te halen. Daarmee wordt de bril kapotgemaakt en het plakvliegje bevrijd van de wc-brilverkleiner. Zo kan ze haar grote vriend de luiaard weer in haar armen sluiten.

Als het bedtijd is sleept het plakvliegje de luiaard de trap op, terwijl Spider-Man nog eens probeert langs de leuning naar de eerste verdieping te klimmen. Voordat Spider-Man aan zijn klimavontuur begint, wordt de Diplodocus handig door hem naar boven geteleporteerd.

Na het lezen van een boekje, samen met het plakvliegje en de luiaard, is het tijd voor een slaapliedje. Het plakvliegje vindt het deze keer een goed idee om eerst de luiaard in bed te leggen en samen met mama een liedje voor de luiaard te zingen. Zo gezegd, zo gedaan. Na drie keer uit volle borst 'Olifantje in het bos', één keer 'Hansje Pansje Kevertje' en als afsluiting nog twee keer 'Slaap kindje slaap' voor de luiaard gezongen te hebben, kijkt het plakvliegje me aan en zegt: "Zo, nu gaat de luiaard lekker slapen en gaan wij naar beneden. Toch, mama?"

Met een glimlach op mijn gezicht loop ik haar kamer uit.